

ближаза се до Лена и безъ да продума, съдз на оня столъ, който е срещу ключо-вата дупка).

Дълго мълчание.

Захарина (Избухза въ ридание).

(Следъ дълго хълцание, тя вдига глава и проговаря), Ето ме... Какво виждашь, азъ дойдохъ... Мислихъ, много мислихъ да не дойда, но... Цѣла нощъ мислихъ... То не бѣше нощъ!... Лена, и на най черния си врагъ—не бихъ желала такава нощъ.

Мълчание.

Лена. (Я погледза боязлизо и не продумва нищо).

Захарина. Лена, цѣла нощъ размисляхъ—и нищо неизмислихъ. Умътъ ми бѣше скованъ... Азъ бѣхъ зашеметена!... И представи си!... Въ този адъ на мъжи, задрѣмала съмъ... Изпадамъ въ кошмаръ и виждамъ него..., Тоя неблагоприятенъ човѣкъ. Дойде дома. И—знаешъ какво?

Лена. (Я погледза, а погледз ѝ мълчаливо я пита) Какво?

Захарина. Влѣзе при мене, когато бѣхъ въ легло, приласка ме и.... Азъ му се отдадохъ... И, представи си, азъ изпитвахъ: и мъжа и удоволствие!

Лена. (Потръпва и снема погледъ о пода)

Захарина. (Увлѣчена). Ставамъ тая сутринь, виждамъ Мони до мене и нѣмахъ сила да срещна погледа му. Мони нищо не по-